

Dimecres dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangelí (Lc 24,13-35): Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo (...).

Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i Ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li: «Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar». I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava.

Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però Ell desaparegué del seu davant (...). Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!». També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Amb la resurrecció l'Escriptura s'ha desvetllat d'un mode nou

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, partint d'allò inesperat, l'Escriptura s'ha desvetllat d'un nou mode. Òbviament, la nova lectura de les Escriptures solament podia començar després de la resurrecció, perquè únicament per ella Jesús quedà acreditat com enviat de Déu.

Ara calia identificar ambdós esdeveniments —creu i resurrecció— en l'Escriptura, entendre'ls d'una nova manera i arribar així a la fe en Jesucrist com el Fill de Déu.

Per als deixebles, la resurrecció era tan real com la creu. Es rendiren simplement davant la realitat: després de tant titubeig i astorament inicial, ja no podien oposar-se a ella. És realment Ell; viu i ens ha parlat, ha permès que el toquem, tot i que ja no pertany al món del que normalment és tangible.

—La paradoxa era indescriptible: Ell era completament diferent, no un cadàver reanimat, sinó algú que vivia des de Déu d'un mode nou i per a sempre; i, al mateix temps, sens pertànyer ja al nostre món, era present de manera real, en la seva plena identitat.

L'Eucaristia, aliment del Cristià

+ Mn. Antoni ORIOL i Tataret
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui els deixebles no marxen separats, cadascú pel seu compte, sinó tots junts. I no parlen d'assumpes aliens, sinó del que s'havia esdevingut: la passió i la mort de Jesucrist. La comunió de companyonia es transfigura i es transforma en una comunió de record, que culminarà en una comunió d'hospitalitat, de "comensalitat" i, finalment, de captació interpersonal.

El que és impressionant del cas és que "Jesús company" de camí i "Jesús comensal" no és copsat en la seva darrera veritat fins que culmina en "Jesús Eucaristia", és a dir, fins que no es dóna a conèixer —i a menjar!— a Si mateix en "partir el pa".

—Senyor Jesús, que continueu i continuareu fent en la vostra Església el gest de "partir el pa" fins a la fi dels temps, concediu-nos la gràcia de menjar-vos per a "ser-vos" i de "ser-vos" per a menjar-vos, alhora que "ser-nos" mútuament vertaders germans en la comunió d'amor. Amén.